

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

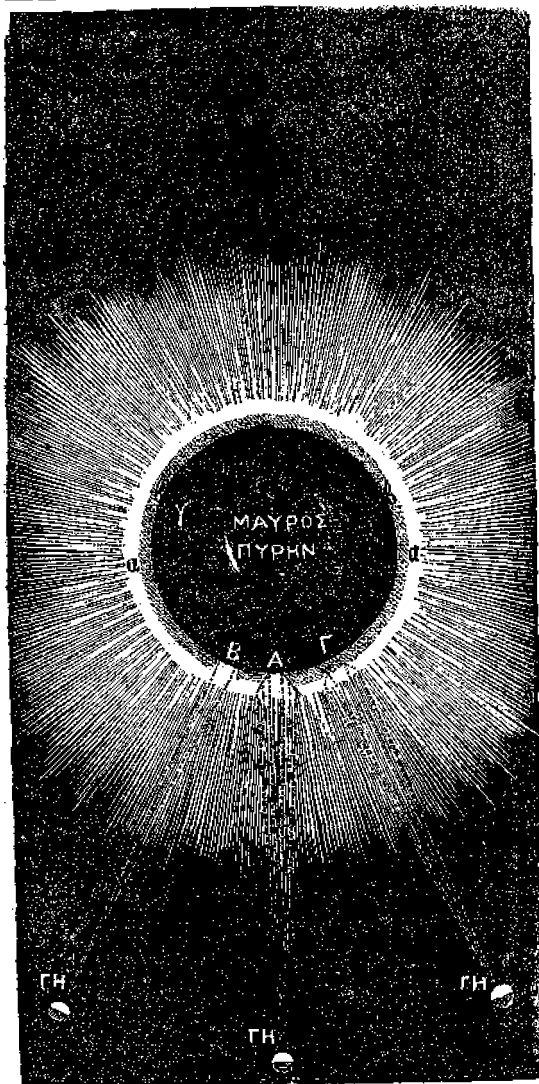
«των τοιούτων είναι η βασιλεία των ουρανών.»

ΕΤΟΣ Ζ':
ΑΡΙΘ. 93.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1874.

Ἐκαστον φύλλον τιμάται λεπ 10.

Τιμή ἑτησία: Ἀθηνῶν Δρ. 1—
Ἐπαρχιῶν » 1,20
Τουρτίας » 2—

αα ἑξωτερικὸν στρώμα, ββ φωτοσφαῖρα, γγ πυρῆν.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

(Ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται παρακαλοῦνται νὰ παρατηρήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἡλίου, ἥτις εἰρίσκειτα εἰς τὸ φύλλον τοῦ παρελθόντος Ἀδγούστου. Ἐν αὐτῇ φαίνονται ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου κηλίδες τινὲς μαῦραι διαφόρου σχήματος καὶ μεγέθους.

Αἱ κηλίδες αὗται, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἑποίων ἄρχεται νέα ἐποχὴ εἰς τὴν ἀστρονομίαν, ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Φαβρικίου τὸ 1603.

Ὁ ἀστρονόμος οὗτος παρετήρησεν οὐ μόνον ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦται σκοτεινὰ κηλίδες ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὅτι μετέβαλλον καὶ θέσιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἐδῶδε ἀφοῦ ἐγένετο γνωστὴ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἀστρονόμοι ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν τὰς κινήσεις τῶν κηλίδων τούτων, εὐρέθη δὲ μετ' οὐ πολλῶν, ὅτι αὗται ἐκινουῦντο ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, ἐγένοντο ἀφανεῖς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ πάλιν ἀνεφαίνοντο πρὸς ἀνατολὰς αἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου, εἰς τὸ ὅποιον ἐθεάθησαν τὸ πρῶτον, Ὁ χρόνος τὸν ὅποιον ἐδαπάνων τοιοῦτοτρόπως εὐρέθη, ὅτι ἦτο ἕως μετὰ 27 ἡμέρας καὶ 12 ὥρας. Ἐπαίδῃ δὲ ἡ κίνησις τῶν αὐτῶν δὲν γίνοντο ἄλλως πως νὰ ἐξηγηθῇ εἰμὴ διὰ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ ἥλιος ἐκινεῖτο περὶ τὸν ἀξονά του, ἡ ἀνακάλυψις τῶν κηλίδων τούτων εἶχεν ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ἀνακάλυψιν τῆς περὶ τὸν ἀξονα κινήσεως τοῦ ἡλίου, ὅστις μέχρι τοῦδε κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ περιφήμου Κοπερνίκου ἐθεωρεῖτο ὡς κέντρον ἀκινήτων, περὶ τοῦ ὁποίου δια τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα ἐκινουῦντο.

Ἡ ἀνακάλυψις τῶν κηλίδων τούτων ἐχρησίμευσε

προσέτι και εις άλλην ἔτι σπουδαιότεραν ἀνακαλύψιν.— τῆς φυσικῆς δηλονότι συστάσεως τοῦ ἡλίου— μὲ ἄλλους λόγους αἱ κηλίδες αὗται ἐστάθησαν αἰτία νὰ εἰρωσιν οἱ ἀστρονόμοι ποία εἶναι τὰ συνιστῶντα τὸν ἥλιον στοιχεῖα καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν ταῦτα εὐρίσκονται!

Τί εἶναι λοιπὸν αἱ κηλίδες αὗται; δύνανται νὰ ἐρωτήσωσιν οἱ μικροὶ μας ἀνα νῶσ·αι.

Δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμῆ ῥήγματα, ἐκρήξεις συμβαινούσαι ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκαίονο τοῦ ἡλίου, τὸ ὁποῖον παρίσταται ὡς σκοτεινὸν εἰς τὴν ὀπισθεν εἰκονογραφίαν, καὶ ἰδοὺ πῶς.

Οἱ ἀστρονόμοι ἐξετάζοντες τὰς κηλίδας ταύτας μετεχειρίθησαν ἐκτός τῶν ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων καὶ ἄλλα ἐντεχνα ἐργασεία, διὰ τῶν ἰσχυρῶν εὐρον διὰ τὸ ἥλιος συνίσταται ἐκ τριῶν οὕτως εἰπεῖν στρωμάτων: τοῦ κεντρικοῦ, ὅπερ παρίσταται διὰ τοῦ μαύρου χρώματος καὶ ὀνομάζεται πυρῆν, τοῦ πέριξ αὐτοῦ, ὅπερ ἐκαίεσσαν φωτοσφαῖραν, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Διὰ τῶν αὐτῶν ἐντέχνων ἐργασιῶν οἱ ἀστρονόμοι διὰ πειραμάτων γενομένων ἐπὶ πολλῶν στοιχείων τῆς ἡμετέρας γῆς, πυρακτωθέντων κατὰ διαφόρους βαθμοῦς, παρατήρησαν ὁμοιότητα μεταξὺ τοῦ ἐκ τούτων παραγομένου φωτὸς καὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἡλίου ὄθεν καὶ συνεπέραναν, διὰ τὸ ἥλιος συνίσταται ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἡ γῆ μας, καὶ διὰ τὰ μὲν βαρύτερα καὶ δυσκολοτηκτότερα εὐρίσκονται εἴτε εἰς ῥευστὴν διάπυρον κατάστασιν, εἴτε εἰς ἀεροειδῆ ἀλλὰ πυκνοτάτην, ὕψηλῆς θερμοκρασίας, καὶ ἀποτελοῦσι τὸ κέντρον, εἴτε τὸν πυρῆνα τοῦ ἡλίου.

Τὸ στρώμα τοῦτο ἢ ὁ πυρῆν δὲν δίδει φῶς, ἀλλὰ μόνον ἀνακαλύξαι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἐκ τοῦ ὑπερκειμένου στρώματος.

Τὸ δεύτερον στρώμα, ἢ φωτοσφαῖρα, εἶναι αὐτόφωτον καὶ συνίσταται ἐξ ἀερίων πυριφλεγῶν, ἢ πυραυγῶν: ἀνεκαλύφθη δὲ διὰ μεταξὺ τῶν ἀερίων τούτων εἶναι καὶ οἶδηρος, οἰδίου, νικέλιον, χαλκός, ψευδάργυρος, βάριον κτλ. καὶ ἐλπίζεται διὰ καλλιτέρων ἐργασιῶν θὰ ἀνακαλυφθῶσι καὶ μύλυθος, χρυσός, ἄργυρος, ὀδράργυρος καὶ ἄλλα μέταλλα ἐν ἀφθονίᾳ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γῆς εὐρισκόμενα.

Ἄνωθεν τῆς φωτοσφαίρας εὐρίσκεται τρίτον στρώμα διαφανές, ἐξ ἀερίων, τῶν ὁποίων ἢ πυκνότης ἐλιττοῦται ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς φωτοσφαίρας εἴτε τοῦ ὑποκάτω αὐτῶν στρώματος.

Τώρα ἐάν συμβαίνωσιν εἰς τὸν ἥλιον, ὅπως καὶ εἰς τὴν γῆν, ἠφαιστειοὶ ἐκρήξεις, αὗται φυσικὰ διασκάζουσι τὰ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν στρώματα τοῦ πυρῆ-

νος, καὶ αὐτὴν τὴν φωτοσφαῖραν, καὶ σχηματίζουσι κρατήρας εἴτε ἀνοίγματα, τὰ ὁποία παρουσιάζονται εἰς τὴν ὄψιν ἡμῶν ὡς κηλίδες. μὲ κέντρον σκοτεινὸν καὶ περιφέρειαν φωτεινότερον.

Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα συμπεραίνεται μετὰ θετικότητος ἐκ τούτου, διὰ αἱ κηλίδες αὗται, αἱ ἐκταῖαι κατ' ἀρχὰς κατέχουσι μεγάλην ἔκτασιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡλίου, κατὰ μικρὸν σμικρύνονται καὶ τελευταῖον ἀφανίζονται, διαδεχόμεναι ἀπὸ ἄλλας νέας, ὥστε εἰς τὸν ἥλιον, ὡς φαίνεται, αἱ ἠφαιστειοὶ αὗται ἐκρήξεις εἶναι σχεδὸν ἀδιάκοποι.

Εἰς τὴν ὀπισθεν εἰκονογραφίαν παρίστανται τὰ τρία ταῦτα στρώματα καταφανέστατα. Τὰ γράμματα Α, Β, Γ, δεκνύουσιν τὰ μέρη τοῦ πυρῆνος, εἰς τὰ ὁποία γίνονται τὰ ῥήγματα εἴτε αἱ ἐκρήξεις, καὶ πῶς διασπάζουσι καὶ διαχωρίζουσι τὸ δεύτερον στρώμα, τὴν φωτοσφαῖραν, κάμνοντα τρόπον τινὰ ὅπως ἢ ἀνοίγματα, τὰ ὁποία ἐκ τῆς γῆς βλεπόμενα ἔχουσι τὴν ὄψιν κηλίδων.

Εἰς τὴν αὐτὴν εἰκόνα τοῦ ἡλίου τὴν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Αὐγούστου δημοσιευθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡλίου φαίνονται ἐξοχαί τινες διαφορῶν σχημάτων: αἱ ἐξοχαὶ αὗται εὐρέθη διὰ εἶναι ἀναπηγήσεις φλογῶν ἐνός τῶν συστατικῶν τῶ ἡμετέρου ὕδατος, — τοῦ ὕδρογόνου, παρατηρήθη δ' εἶναι αἱ φλόγαι αὗται ἀνέρχονται ἐνίοτε εἰς ὕψος 60 — 80 καὶ 100 χιλιάδων ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἡλίου! Εἰς ὀλίγας ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου τὸ θέαμα εἶναι μεγαλοπρεπές, διότι αἱ πύρινα αὗται γλώσσαι φαίνονται ὀπισθεν τοῦ δίσκου τῆς σελήνης ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ λαμπρότητι.

Οὕτω λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, ὁ ἄνθρωπος καίτοι κατοικῶν ἐπὶ πλανῆτου 90 ἑκατομμύρια μιλίων μακρὰν ἀπέχοντος τοῦ ἡλίου — καὶ τοι ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν αὐτοῦ φῶς εἰς τὰς ἐξετάσεις του, διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς εὐφυίας του κατώρθωσε διὰ μικρῶν πινων ὀσείνων ἐργασιῶν νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὸ μέγεθος τοῦ ἡλίου, τὴν δύναμιν τῆς ἔλξεως αὐτοῦ, τὰ συστατικὰ του στοιχεῖα, καὶ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν ταῦτα ἤδη εὐρίσκονταν τὴν περὶ τὸν ἄξωνα περιστροφὴν του, καὶ προσέτι, διὰ καὶ αὐτὸς μὲ ἄλλους τοὺς πλανῆτας καὶ κομήτας του, στρέφεται εἰς τὸ ἀχανές πέριξ ἄλλου πολὺ μεγαλειότερου ἡλίου!

Πόσον μικρὰ καὶ ὁμως πόσον θαυμαστὰ πρᾶγματα κατορθώνει τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα τοῦ Θεοῦ, — ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ νοῦς του! Πόσον ἀνόητοι καὶ κακοὶ εἶναι ὅσοι μεταχειρίζονται τὸ πολύτιμον τοῦτο δῶρον τοῦ Ἰφίστου εἰς ἐξευρέσεις κακῶν καὶ αἰσχυρῶν καὶ φθοροποιῶν πραγμάτων! Καὶ πόσον λυπηρὸν εἶναι

νά συλλογίζηται τις ότι υπάρχουν τσοσούτα εκατομμύρια τοιούτων λογικῶν ὄντων τσοσούτον ἑκοτισμίων, ὥστε νά λατρεύωσιν ὡς θεόν τὰ κτίσματα αὐτοῦ, ἢ ἔτι χειρότερον, τὰ ἔργα τῶν ἰδίων αὐτῶν χειρῶν!

Ἐχει κατοίκους ὁ ἥλιος; Ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη μεταξὺ τῶν ἀστρονόμων εἶναι ὅτι ἔχει ἄλλ' ἂν ἔχη, δὲν θά ᾔηται βεβαίως ὁμοιοί μὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, διότι ἡ σφαῖρα τοῦ ἡλίου δὲν εἶναι εἰς τοιαύτην φυσικὴν κατάστασιν ὅποια ἀπαιτεῖται διὰ νά δύνανται νά ζήσωσιν ἀνθρώπινα ὄντα ἐπ' αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡΟΣ

Διήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβούργου.

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἀριθ.)

Τὴν 21ην Ἰουλίου μ. μ. ὁ βασιλεὺς ἐν μέσῳ τοῦ ζητωκραυγούτου πλήθους ἀποχαιρέτησε τοὺς ἀγαπητοὺς ὑπηκόους του διὰ τὴν ἔδραν τοῦ πολέμου. Ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου ἦτον ἐστολισμένος μὲ ἄνθη καὶ ἀειθαλῆ φυτὰ, ἐδῶ δὲ καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν ἐφαίνοντο γραμμῆναι διὰ γραμμάτων ἐξ ἀνθέων διαφόρων χρωμάτων αἱ λέξεις ἰ *Σὺν Θεῷ*,—λέξεις, αἱ ἐπᾶσαι εἰς τὰς περιτομίας ἐκείνας ἦσαν πηγὴ παρηγορίας εἰς πολλὰς καρδίας.

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Μαρτίνου καὶ Οὐάλτερου ἐπέστρεφον οἰκάδς συγκεκλινημένοι καὶ περιλυποί, ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς βασιλείας, ἦν εἶδον ἀποχωροθεῖσαν τὸν σύζυγον καὶ τὸν υἱὸν τῆς καὶ κλαίουσαν ἀνεκούφισαν οὐκ ὀλίγον τὴν θλίψιν των. «Ἀφοῦ ἡ βασιλοῦσα μας,—εἶπε περιλυπὸς ἡ μήτηρ,— κάμνει τοιαύτην θυσίαν διὰ τὴν πατρίδα, ἡμεῖς αἱ ὑπηκοοὶ δὲν ἔχομεν κἀνὲν δίκαιον νά λοπάμεθα, διότι τὰ τέκνα μας πηγαίνουν εἰς τὸν πόλεμον.»

«Μήτηρ,—εἶπεν ὁ Μαρτίνος ἀναγκασθεὶς διὰ τελευταίαν φοράν τὴν μητέρα του, — ἀπὸ τοῦδε πᾶς πεινασμένος καὶ πληγωμένος στρατιώτης εἶναι υἱὸς σου— κάμνε δ,τι δόνασαι δ' αὐτούς.»

Ἡ μήτηρ ἔνευσε μὲ τὴν κεφαλὴν.

« Ζήτω ἡ καλή μας μήτηρ, ἦτις μᾶς ἐπρομηθεύσε μὲ τόσα καλὰ πράγματα, — ἔκραξεν ὁ Οὐάλτερος, — ἀμέσως δ' οἱ συστρατιῶται του ἐπανελάβον, «ζήτω!» ἀλλ' ὁ συριγμὸς τῆς ἀπαραμείβης ἀπέπνιξε τὴν φωνὴν αὐτῶν—ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαρυστοχίας, ἦτις ἔφερε τοιοῦτον πολύτιμον φορτίον εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου.

— Θὰ τοὺς ἐπανάσωμεν ἄρᾳ γε ποτέ; — εἶπαν ἡ τεθλιμμένη μήτηρ τῶν νέων, — Πότε καὶ πῶς;

Ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε φθάσει εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅτε χαροποὶ ἀγγελίαι νίκης ἔφθασαν εἰς Βερολίνον καὶ ἐπλήρωσαν τὰς καρδίας ὅλων μετὰ χαρᾶς, ἀλλ' ἡ χαρὰ αὕτη δὲν ἦτο ἀμυγῆς λύτης εἰς τοὺς Γερμανοὺς—Αἱ κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, διὰ τῶν ὁπίων ἡ βασιλικὴ συνοδεία διήρχετο, εἶχον μεταβληθῆ εἰς νοσοκομεία — Χιλιάδες πληγωμένων καὶ θνησκόντων στρατιωτῶν ἔκειντο πανταχοῦ, πανταχοῦ δὲ οἱ χειρουργοὶ καὶ ἱερεῖς ἐφαίνοντο ἐκτελοῦντες ἕκαστος τὸ φιλόανθρωπον αὐτοῦ ἔργον. Ἰδῶ οἱ οὐφῶντες ἐλάμβανον ὄσων καὶ οἱ πεινῶντες τροφήν, ἐκεῖ αἱ πληγαὶ τῶν πληγωμένων περιεδόντο, ἀλλοῦ πόδες καὶ χεῖρες ἀπεκόπτοντο καὶ παρέκει οἱ θνήσκοντες ἰθάπτοντο — Οἱ ἐλαφρῶς πληγωμένοι ἦσαν ἐπὶ ἀμαξῶν, ἕνα μεταφερθῶσιν εἰς μακρυνώτερον μέρος.

Τὸ τάγμα, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Μαρτίνος καὶ Οὐάλτερος ἀνῆκον, ἐσταμάτησεν εἰς ἓν τῶν χωρίων τῆς Ἀλσατίας — Ἐνταῦθα οἱ στρατιῶται ἐξώδευσαν τὰς ὀλίγας ὄρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἔμειναν, περιποιούμενοι τοὺς πληγωμένους—Ἡ θεὰ τοιαύτης σκηνης ἐξέπληξε κατ' ἀρχάς τὸν νέον Οὐάλτερον, ἀλλ' ὁ Μαρτίνος ἕνα μόνον εἶχε συλλογισμὸν, πῶς νά βοηθήσῃ τοὺς ἔχοντας χρεῖαν— παρηκολούθει δὲ πάντοτε τὸν ἱερέα καὶ τοὺς νοσοκόμους βοηθῶν αὐτούς καὶ μετὰ χαιρὸς ἐπίσης τρυφερᾶς ὡς ἡ τῆς μητρὸς, θέτων τοὺς πληγωμένους συστρατιώτας του ἐπὶ τῶν εἰς τὰς ἀμαξὰς ἀχόρων, δίδων εἰς τοὺς μὲν οἴγαρα, εἰς τοὺς δὲ σταγόνας τινὰς οἴνου, καὶ εἰς ἄλλους ἄλλα τινὰ ἀναφυκτικὰ τὸ αὐτὸ ἔπραττον καὶ οἱ συστρατιῶται του, ὥστε ὀλόκληρον τὸ τάγμα καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸ χωρίον διαμονῆς του ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν περιποίησιν τῶν πληγωμένων.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀυγούστου ἐδρίακομεν τοὺς δύο νέους μας ἐστρατοπεδευμένους ἔξωθεν τοῦ Στρασβούργου, τὸ ὅποιον τὰ γερμανικὰ στρατεύματα στενὰ ἐπολιόρκουν. Ἰὰ παραμύθια, τὰ ὅποια οἱ γονεῖς των τοῖς ἔλεγον περὶ τῆς ποτὲ γερμανικῆς ταύτης πόλεως, τὰ τραγούδια καὶ αἱ ἱστορίαι τὰ ὅποια ἔψαλλον καὶ ἔλεγον περὶ Στρασβούργου, ὁ λαμπρὸς μητροπολιτικὸς ναὸς— Ὅλα ταῦτα ἠλέκτριζον τὴν ἐξημμένην φαντασίαν τῶν νέων, ἐνῶ ἐπολιόρκουν τὴν μεγάλην καὶ περίφημον ἐκείνην πόλιν.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἡ παράθεσις αὐτῆς ἠλπίζετο ταχέϊα· ἀλλ' ὁ ἀνδρείος αὐτῆς φρουράρχος ἐκήρυξεν, ὅτι ἤθελε τὴν ἀπερασπιθῆ μέχρις ἐσχάτων. Ἡ πείνα ὁμως ἀφ' ἐνδὸς καὶ ἡ ἔλλειψις πολεμοφοδίων καὶ τὸ καταστρεπτικὸν πῦρ τοῦ ἐχθροῦ ἀφ' ἑτέρου, ἠνάγκασαν τὴν τε φρουρὰν καὶ τοὺς ἀνδρείους ὑπομένοντας πολίτας νά παραδοθῶσιν ἐπὶ τέλους.

Διαρροίας της πολιορκίας, οι γάλλοι έκαμαν έξοδόν αμα έναντιόν μικράς τινος κανονοστοιχίας, τοποθετημένης επί τινος κτίσιου, ήτις διά τών συνεχών αυτής κανονοβολισμών ήνώκει παρά πολύ τοις εἰς τὸ φρουρίον. Εἰς τὴν κανονοστοιχίαν ταύτην ήτο προσκεκολλημένοι καὶ οἱ τε ἠεροδοοὶ τῶν Γάλλων ήτο σφοδρὰ, καὶ σχεδὸν πάντες οἱ Γερμανοὶ πυροβολοῦνται εἰχον πέσει, ἀλλ' ὁ Οὐάλτερος ἐξηκολούθει πληρῶν καὶ πυροβολῶν τὸ τηλεβόλον τῶ, ἔω; οὐ διὰ τῆς ἐπαλθούσης συνδρομῆς, ὁ ἔχθρος ἀπειροῦσθη καὶ ήναγκάσθη νὰ καταφύγῃ ἐκ νέου ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν τηλεβόλων τοῦ φρουρίου.

Διαρκούσης τῆς προσβολῆς ὁ Οὐάλτερος ήσθάνθη ὀξείαν τινα νόσιν ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ήρχισε νὰ κλονίζηται.

— «Θά ἀποθάνω ἀρά γε, — εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἐάν ἔχῃ σῶμαί, ἔσται, μετὰ σοῦ, ὦ θεέ μου.»

Οἱ προσελθόντες ἀξιωματικοὶ συνεχάρησαν καὶ ἐκήρυσαν τὴν Οὐάλτερον διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀταραξίαν του, ἀλλὰ παρατηρήσαντες τὴν υπερβολικὴν αὐτοῦ ὠχρότητα, «Εἶσαι πληγωμένος;» τὸν ήρώτησαν. — «Μοὶ φαίνεται,» — εἶπεν ὁ νεανίας.

Ἐξετάσαντες αὐτὸν παρετήρησαν πόσον θαυμαστὴ ήτο ἡ σωτηρία του. Μία τῶν σφαιρῶν εἶχε διαπεράσει τὸ κράνος του, ἑτέρα πληγῶσι ἐλαφρῶς τὴν βραχίονα του, τρίτη θὰ διητρύπα τὴν καρδίαν του, ἀν μὴ ἔν μικρὸν εὐαγγέλιον, τὸ ὅποιον ὁ Οὐάλτερος πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἐμπόδιζε τὴν πρόοδόν της ἀμφότερα τὰ τε ἐνδύματα καὶ τὸ εὐαγγέλιον εἶχον διαπερασθῆ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στήθους του δὲν ἐφαίνετο εἰμὴ μικρὸς τις κύκλος; φέρων τὸν τύπον τῆς κανονοδοῦς σφαίρας! καὶ τοῦτο ήτο ἡ ὀξεία νόσος τὴν ὅπου ήσθάνθη κατὰ τὴν συμπλοκὴν. Τελευταῖον ὁμοῦ εὐρέθη ἔτι μία σφαῖρα εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἐμπηχθῆ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ πνεύματος, προξενήσασα ἀρκετὴν ἀπίλειαν αἵματος, καὶ τὴν ἐπελθούσαν ὠχρότητα.

(ἀκολουθεῖ.)

ΥΑΙΝΑ Η ΚΑΣΤΑΝΗ.

Τὸ γένος τῶν Υαίνων περιλαμβάνει διάφορα εἴδη; ἅπαντα δὲ ταῦτα ἔχουσιν εἰδεχθῆ τὴν ὄψιν καὶ τὰς ἔξεις ἀηδεῖς. Εἶναι ζῶα σαρκόβόρα καὶ λαίμαργα ἀλλὰ θειλὰ; ὅθεν σπανίως, ἐκτός ὅταν στενοχωρηθῶσιν ὑπὸ τῆς πείνης, ἢ πρὸς ἀπερίσπασιν τῶν νεογνῶν τῶν, ἐπιπίπτουσι κατ' ἄλλων ζῶων, ἢ προσβάλουσι τὸν ἄνθρωπον. ἀρκαῦμενα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν προιμῶντα τὰ θνησιμαῖα τῶν ζῶωντων ζῶων; ὅθεν καὶ τρέχουσιν ὅπου ὑπάρχουσιν τοιαῦτα, οὐχὶ δὲ σπανίως

ἐπισκίπτονται καὶ τὰ νεκροταφεῖα καὶ ξεχῶνους τοὺς νεκροὺς, σκάπτοσσαι διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν; ἔνεκα θὲ τῆς ἔξεως ταύτης τοῦ ζῆν ἀποπέμπουσιν ἀπὸ τοῦ σώματος τῶν ἰδίων τινὰ δυσάδη ἀποφορᾶν. ήτις διαμένει καὶ ὅταν ἀκόμη τρέφονται μετὰ καλὸν κρέας. Ἰδιαιτέρων κλίσην φαίνεται ὅτι ἔχουσιν πρὸς τὸ κρέας τῶν σκύλων, ὅθεν καταφεύγουσι εἰς διάφορα τεχνάσματα ὅπως συλλάθωσιν αὐτοὺς. Ἐν τούτων τῶν τεχνασμάτων εἶναι καὶ τὸ ἔξῆς. Ὁ ἄρρον κρύπτεται ὑποκάτω θάμνου ἔξωθεν τοῦ χωρίου κεκμένου; — ἢ, ὅς θήλεια εἰσέρχεται ταλμηρῶς εἰς τὸ χωρίον καὶ θέτει εἰς κίνησιν τοὺς σκύλους αὐτοῦ. Εὐθύ; δ' ἄφου ἔτελεσθη τοῦτο, ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ διωκομένη ὑπ' αὐ-

τῶν. Κατὰ τὴν φυγὴν της λαμβάνει τὴν δάην; κα διέρχεται πλησίον τοῦ μέρους ἔνθα ὁ φίλος της παραμονεῖται, ὅστις εὐθὺς ἀφου πλησιάζωσιν αἰδιώκοντες σκύλοι εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἐπιπίπτει κατ' αὐτῶν συλλαμβάνει τὸν προαυχόντα ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ θὲ ἔνός τεινάγματος καταρρίπτει αὐτὸν νεκρὸν; ἔπειτα ρίπτει αὐτὸν ἐπὶ τῆς βράχεις του καὶ ἀπέρχεται συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς φιλῆς του εἰς μέρος ἀσφαλές, ὅπου ἀμφότεροι εἰσοχούονται ἐν ήσυχίᾳ ἐκ τῶν σαρκῶν τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀπλοῦκοῦ σκύλου!

Αἱ θάται εἶναι ζῶα τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς ὅπου πολλάκις γίνονται ἢ μισοῦ τῶν κατοίκων, εἰσερχόμενοι εἰς τὰ χωρία καὶ διερχόμενοι τὰς ὁδοὺς ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου. Ὅθεν οἱ κάτοικοι ἀναγκάζονται νὰ κλείωσιν τὰς θύρας τῶν μονδρῶν, ἔνθα φυλάττουσι τὰ ζῶα τῶν, καὶ ἀκόμη τῶν οἰκιῶν τῶν, διότι πολλάκις αὐτὰ εἰσερχονται καὶ φονεύουσι τοὺς εἰς αὐτὰς κοιμωμένους καὶ τοὺς κατατρώγουσιν.

Ἰδὲ εἶδος τοῦτο, τὸ ὅποιον παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, εἶναι ἡ καστανή λεγομένη θαινα, ἡ μεγαλειτέρα ἔλων τῶν ἄλλων. Τὸ εἶδος τοῦτο εὐρέσκειται καὶ εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδῆου.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ.

Ἔλα τώ ρα, Ἔλα τώ ρα, Ἔλα τώ ρα εὖ

θός· Εὖ θός, ἔλα τώ ρα, Ἔλα τώ ρα εὖ θός.

« Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν, Ἔλθε! καὶ ὅστις ἀκούει, δεῖ εἰπεῖν, Ἔλθε, καὶ ὅστις διψᾷ δεῖ ἐπιθῆναι καὶ δεῖσιν θέλει ἄς λαμβάνῃ δωρεάν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς.» (Ἀποκ. κδ'. 17.)

Ἦ τὸν Σωτῆρα εὐθὺς κ. τ. λ.

« Ἔλθιτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ φοροῦμενοι καὶ ἐγὼ θέλω σᾶς ἀναπαύσει.» (Ματθ. ιβ', 18.)

Πίστευε τον εὐθὺς κ. τ. λ.

« Οἱ δὲ εἶπον, πῶς πιστεύσῃς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ θέλεις σωθῆναι σὺ καὶ ὁ οἶκος σου.» (Πράξ. ιε', 31.)

Ζήτησέ τον εὐθὺς κ. τ. λ.

« Καὶ ἀκούσας οὗτοι εἶπαν Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἤρχισε νὰ κηρύξῃ καὶ νὰ λέγῃ. «Ὑιὸς τοῦ Δαβὶδ Ἰησοῦ, ἐλέησον με.» (Μάρκ. ι, 47.)

Κάλεσέ τον εὐθὺς κ. τ. λ.

« Καὶ πᾶς ὅστις ἂν ἐπικαλοῦθαι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θείαι σωθῆ.» (Πράξ. β', 21.)

Σὲ ἀκούει εὐθὺς κ. τ. λ.

« Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν, Ὑπάγε ἡ πίστις σου σέ

ἔσωσε. Καὶ εὐθὺς ἀνέβλεψε καὶ ἠκολούθει τὸν Ἰησοῦν ἐν τῇ ὁδῷ.» (Μάρκ. ι, 52.)

Συγχωρεῖ σε εὐθὺς κ. τ. λ.

« Ἐάν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, εἶναι πιστὸς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς ἁμαρτίας, καὶ καθάρσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.» (Α', Ἰωάν. ι, 9.)

Καθαρίζαι εὐθὺς κ. τ. λ.

« Ἐάν ὁμολογῶμεν ἐν τῷ φωτὶ, καθὼς οὗτος εἶναι ἐν τῷ φωτὶ, ἔχομεν κοινωνίαν μετ' ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.» (Α', Ἰωάν. ι, 7.)

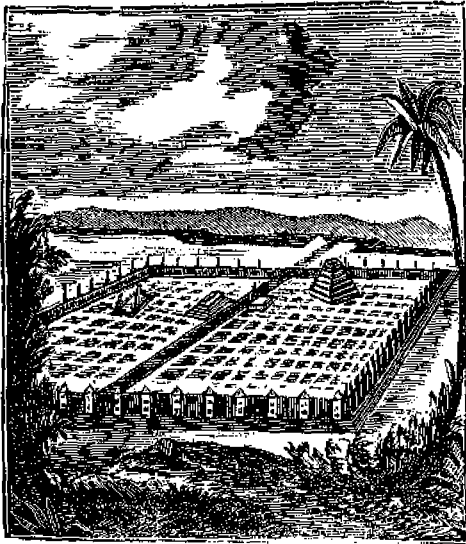
Σὲ ἐνδοξεῖ εὐθὺς κ. τ. λ.

« Ὁ νεκρὸν, οὗτος θέλει ἐνδοξῆ ἡμᾶς λευκῶ καὶ εἰς θάλασσαν ἐβαλεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ βελῆου τῆς ζωῆς, καὶ θάλασσαν ὁμολογήσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.» (Ἀποκ. γ', 5.)

Καὶ σὲ σώζει εὐθὺς κ. τ. λ.

« Πᾶν δεῖ μοι εἶσαι ὁ Πατὴρ πρὸς ἐμὲ θέλει εἶδεν καὶ τὸν ἀρχόμενον πρὸς ἐμὲ ἂν θέλω ἐκβάλλαι ἔξω.» (Ἰωάν. ε', 73.)

— Ὅσον πολὺ μὲ φίλον σου ἔφαγες, φίλε, ἄλλας,
 Τόσον νὰ φεύγῃς χωρισμοῦ αἰτίας τὰς μεγάλας.
 Ἄν δὲ σταθῇ ἀδύνατον φιλίαν νὰ τηρήσῃ.
 Νὰ τὴν ἐηλώσῃς πάσχου, χωρὶς νὰ τὴν ξεσχίσῃς.
 Φίλους ταχὺ μὴν ἀποκτῆς, πλὴν ἄλλους ἀποκτῆσθαι.
 Φρόντιζε ἄλλους ἐμπορεῖς νὰ τοὺς διατηρήσῃς.
 Πᾶς ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ τὸ φρόνημά του,
 Καθὼς καὶ ἕκαστον πτηνὸν ἀπὸ τὸ φώνημά του.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΙΣΤΟΡΙΚΑ. ΒΑΒΥΛΩΝ.

Ἡ περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὕτη πόλις ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Βήλλου, ὅστις ὑποτίθεται ὅτι ἦτον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νεβρῶδ τῆς Γραφῆς (Γένεσις ι. 10—11,*) τὸν υἱὸν τοῦ Χόδ, τοῦ ἐγγόνου τοῦ Χάμ, υἱοῦ τοῦ Νῶε, περὶ τὸ 2245 π. Χ.

Ὁ Νῶε, ὁ θεμελιωτὴς τῆς Νινευῆ, ἐκυρίευσεν τὴν Βαβυλῶνα τὸ 2233, ἤνωσε τὰς δύο μεγάλας ἐκεῖνας πόλεις καὶ οὕτως ἰδρύσεν τὴν Ἀσσυριακὴν Μοναρχίαν.

Τὸ 747 π. Χ., ἦτοι 1486 ἔτη ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Νίνου, ὁ διοικητὴς αὐτῆς Εὐσελ-Μερωδάχ ἀπεστάτησεν ἀπὸ τοῦ μονάρχου τῆς Νινευῆ καὶ κατέστη ἀνεξάρτητος, θεμελιώσας οὕτω τὴν δευτέραν Βαβυλωνικὴν μοναρχίαν.

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ναβουχοδονόσορ ὑπῆρξεν εἰς τῶν φοβερωτάτων δορυκρητόρων τοῦ κόσμου μνημονεύεται δὲ συχνὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἕνεκα τῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὸν σιληρὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἐφέρθη πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον

τὸ 723 π. Χ. καὶ πρῶτον μὲν ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τῆς Νινευῆ, ἣν καὶ ἐκυρίευσεν καταστῆσας αὐτὴν φόρου ὑποτελεῖ.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἦτο ὁ ἐκπολιορκήσας τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ καταστῆσας τὰ τεῖχη καὶ τὰ παλάτια τῆς ὁ κατακαύσας μὲ πῦρ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ μετακομίσας τὰ ἱερά σκεύη του καὶ μετακίνας τοὺς Ἰουδαίους εἰς Βαβυλῶνα.

Ὁ αὐτὸς Ναβουχοδονόσορ ἦτον ὅστις ἔρριψε τὰς τρεῖς παῖδας εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καισμένην, διότι δὲν ἤθελον νὰ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τὴν χρυσοῦν τὴν ὅποιαν ἔκαμεν ὅστις, εἶδε τὰ δύο ἐνώπια, τὰ ὅποια τοῦ ἐξήγγησεν ὁ Δανιὴλ ὅστις παρεφρόνητος καὶ ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ζωὸν τρώγων χόρτα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπανῆλθεν εἰς τὰς φρένας του καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεόν.

Οὗτος τόσον ἐμεγάλυνε, καθωρράισε καὶ ἰσχυροποίησε τὴν Βαβυλῶνα, ὥστε τὴν κατέστησε τὴν πλουσιωτάτην, καὶ ἰσχυροτάτην πόλιν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Ἡ Βαβυλὼν, τῆς ὁποίας τὸ σχέδιον παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία, ἦτο κτισμένη ἐν εἰδει τετραγώνου ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ.

Ὁ Ἡρόδοτος, ὅστις τὴν ἐπισκέφη, μᾶς λέγει, ὅτι εἶχε σχῆμα τετραγώνου καὶ περιβάλλετο ὑπὸ πελωρίων τειχῶν, ἐκάστη πλευρὰ τῶν ὁποίων ἦτο 15 μίλια μακρὰ. Τὸ πλάτος τῶν τειχῶν τῶν ἦτο 85 ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος 350 ἦσαν δὲ κατεσκευασμένα ἐκ τοῦβλων, συννηροσμένων δι' ἀσφάλτου, διότι οἱ ἄνθρωποι τότε δὲν ἐγνώριζον τὴν κατασκευὴν τῆς ἀσδέστου, τάφος δὲ πλατεῖα καὶ βαθεῖα περιέβαλε τροχόρω αὐτὰ καὶ ἐπληροῦτο ὕδατος ἐν καιρῷ ἀνάγκης.

Ἡ πόλις εἶχεν 100 πύλας, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα ἦσαν ἐκ χονδροῦ δρεχάλκου. Εἰς τὸ μεταξὺ δύο πύλων διάστημα ἦσαν τέσσαρες ὑψηλοὶ πύργοι, εἰς δὲ εἰς ἐκάστην τῶν τεσσάρων γωνιῶν.

Αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως ἦσαν εὐθεῖαι καὶ διεσταυροῦντο ὀρθογωνιαίως — αἱ δὲ κυριώτεραι αὐτῶν ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς 100 πύλας. (ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΑΝΩΦΕΛΗΣ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Μ Γ Θ Σ.

ΕΥΛΟΓΩΣ ἔμπορεῖ τις νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι οἱ παραμελοῦντες τὰ ἤδη ἐφικτὰ μέσα φωτισμοῦ τε καὶ προόδου, δὲν ἤθελον ὠφελῆθῃ περισσότερο καὶ ἂν εἶχον τοιαῦτα μέσα, ὅποια εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωσιν. Ὁ ἀφεξῆς μῦθος χρησαμεῖς πρὸς διασάφισιν τοῦτου.

«Συνελθόντες ποτέ εις Ἀθήνας οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, συνεζήτουν μίαν τῶν ἡμερῶν ποίον ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς δημιουργίας εἶναι τὸ μεγαλειότερον. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ περιουστάτος, ἐπρότεινε τὸ ὑπὸ τινῶν ἀστρονόμων δοξαζόμενον περὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων. ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος εἶναι ἥλιος ἔχων πλανήτας στρεφομένους περὶ ἑαυτὸν, καὶ βρόχων ἀπὸ φυτὰ καὶ ζῶα, ὡς ἡ γῆ αὐτῆ. Ὁ διαλογισμὸς ἔτος ἐθέριμανε τὰς φαντασίας τῶν, καὶ συνεφώνησαν νὰ ἱκετεύσωσι τὸν Δία νὰ μεταβιβάσῃ αὐτοὺς τοδύλαχιστον εἰς τὴν σελήνην, καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, ὥστε νὰ ἴδωσι τὰ θαύματα τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέψαντες νὰ τὰ διηγηθῶσιν. Ὁ Ζεὺς συγκατένευσε, καὶ διέταξε τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς νὰ συναθροισθῶσιν ἐφ' ὕψηλόν τι νὸς ὄρους, ὅπου νέφος ἤθελεν εἶσθαι ἔτοιμον νὰ μετακομίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ποθουμένην χώραν. Εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην ἀομύνησαν, συμπαραλαβόντες καὶ τινὰς ἐκλεκτοὺς συνοδοιπόρους, ὡς βοήθους εἰς τὸ περιγράψαι καὶ εἰκονίζειν πᾶν ὅ,τι καινοφανές καὶ περίεργον ἤθελε τοὺς τόχαι. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν σελήνην, καὶ εὐρήκαν ἐκεῖ καλάτιον, ἄριστα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν παρεσκευασμένον. Τὴν ἐπαύριον, ὄντες κεκοπιασμένοι ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἠρώχασαν εἰς τὸν οἶκον ἕως τὸ μεσημέριον, καθ' ἣν ὥραν προσκληθέντες εἰς γεῦμα τρυφηλότατον, εὐφράνθησαν τοσοῦτον, ὥστε ἡ περιέργειά των ἀρκετὰ ἐσθάσθη.

Τὴν ἡμέραν ταύτην εἶδον μόνον διὰ τὸν παραθύρων τὸν τερπνότερον ἐκεῖνον τόπον, κεκαλλωπισμένον μὲ ὠραιότατα ἄνθη, καὶ ἤκουσαν τὸ κελᾶθμα μελποδῆκωτάτων πτηνῶν μέχρι τῆς ἐσπέρας. Τὴν ἐπιούσαν ἐσηκώθησαν πολλὰ πρωτὶ, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀρχίσωσι τὰς παρατηρήσεις των· ἀλλὰ τινες θελκτικώτατα νεάνιδες τῆς σελήνης, ἐλθοῦσαι εἰς ἐπίσκεψιν, συνεβόλευσαν αὐτοὺς νὰ ἀναλάβωσιν ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου, πρὶν ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς νέας περιηγήσεως.

Ἡ ποικίλη καὶ πολυόψος τράπεζα, οἱ πολυτελεῖς οἶνοι, καὶ τὰ κάλλη τῶν παρθένων, ἐκλόνησαν τὴν ἀπόφασιν τῶν ξένων τούτων. Εἰσῆλθη δὲ καὶ συμφωνία μουσικῆς, αἱ νέαι ἤρχισαν νὰ τραγουθῶσι, καὶ τὰ πάντα μετετρέπησαν εἰς χαρὰν ὥστε δλόκληρος ἡ ἡμέρα αὕτη ἐδαπανήθη ἐν εὐθυμίᾳ, ἕωσοῦ, τινὲς τῶν γειτόνων, ὑπὸ ζηλοτυπίας κινούμενοι, ὤρμησαν εἰς τὸν οἶκον μὲ γυμνωμένας ῥομφαίας. Οἱ ἐν τῇ συντροφίᾳ πρεσβύτεροι καθησάχασαν τοὺς νεωτέρους, ὑποσχεθέντες νὰ ἀνάξωσι τοὺς ταραχοποιούς· εἰς τὸ δικαστήριον εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν. Τοῦτο ἔπραξαν τῶνόντι, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγινεν ἡ δίκη· αἱ κατηγορίαι

δ' ἐξ ἑνὸς μέρους, αἱ δικηγορίαι καὶ ἀπολογίαι ἐκ τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐξώδευσαν ὅλην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελείονεν ἡ παρά τοῦ Διὸς τεθεῖσα προθεσμία. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐπανήλθον οἱ ἑπτὰ σοφοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου συνέβησε πλῆθος περίεξ αὐτῶν ν' ἀκούσῃ περιγραφόμενα τὰ θαύματα τῆς σελήνης· ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς εἰπωσιν, (ἐπειδὴ τίποτε ἄλλο δὲν ἐγνώριζον), εἰμὴ ὅτι χλόη ἐκάλυπτε τὴν γῆν, συμμιγμένη μὲ ἄνθη καὶ ὅτι τὰ πτηνὰ ἐκαλάθουν ἐπὶ τῶν δένδρων· ἀλλ' ὅποια ἄνθη εἶδον, ἢ ὅποια πτηνὰ ἤκουσαν, ἠγγύουον ὅλως διόλου· ὅθεν καὶ τὰ μέγιστα περιεφρονήθησαν.

*Ἐν ἐφαρμόσωμεν τὸν μῦθον τοῦτον εἰς τοὺς προειρημένους, θέλομεν παρατηρήσει ἰκανὴν ὁμοιότητα. Αἱ τρεῖς ἡμέραι τοῦ μύθου δηλοῦσι τὰς τρεῖς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου.

Πρῶτον, τὴν Νεότητα, καθ' ἣν, ἀσθενεῖς ὄντες, δὲν βλέπομεν τὰ ἔργα τοῦ δημιουργοῦ. Ὅλος ὁ καιρὸς αὐτὸς δαπανᾶται εἰς ὀκηρίαν, τρυφήν, καὶ διασκέδασι.

Δεύτερον, τὴν Ἀκμὴν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἀποκαθίστανται εἰς τὸν κόσμον, νομφερόνται, ἀνατρέφουσι τέκνα, χρηματίζονται, δπανδρεύουσι τὰς θυγατέρας των, καὶ οἰκονομοῦσι τοὺς υἱοὺς των.

Τρίτον, τὸ Γῆρας, καθ' ὃ, ἤδη πλουτήσαντες, περιπλέκονται εἰς ἔριδας καὶ δίκας, ἀφορώσας τὴν ἰδιοκτησίαν των.—Ὅτι πῶς συμβαίνει πολλάκις, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εὐρίσκουσι καιρὸν νὰ συλλογισθῶσι καὶ πρὸς τί ἐπλάσθησαν, καὶ διατί ἦλθον εἰς τὸν κόσμον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΣΚΩΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ.

Ὁ Μέγας Ἀγγλος μοθιστοριογράφος τοῦ αἰῶνός μας, ὁ Σκῶτ, δίδει τὴν ἐπομένην συμβουλήν εἰς τὸν υἱόν του.— Ἀναγίνωσκε, ἀγαπητέμου Κάρολε, τὰ ὠφελιμώτερα. Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ κτήνη καὶ πτηνὰ μόνον ἐπειδὴ ἔχει τὰ μέσα τοῦ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τὰς τῶν προγόνων αὐτοῦ γνώσεις. Ἡ χελιδὼν κτίζει τὴν αὐτὴν φωλεάν, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔκτισαν, καὶ τὸ στρουθίον δὲν κερδαίνει τίποτε ἀπὸ τὴν πείραν τῶν γεννητόρων του. Ὁ υἱὸς τοῦ σοφοῦ χοίρου, ἂν εἶχεν υἱόν, ἤθελεν εἶσθαι ἀπλοῦν κτήνος, καλὸν μόνον διὰ τὰ χοιρομήριά του. Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διέτριβον εἰς σπήλαια καὶ σκηνάς, ἐκεῖ ὅπου ἡμεῖς κατασκευάζομεν παλάτια διὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἀναπαντικῶς καλόδας διὰ τοὺς πτωχοὺς· διατί δὲ τοῦ-

το, αὐτὴ διότι ἔχομεν τὴν δύναμιν, θεωροῦντες τὰ παρελθόντα, νὰ ἐπιβελτιώσωμεν τὰς βελτιώσεις τῶν προγόνων ἡμῶν, καὶ ν' ἀποφεύγωμεν τὰ σφάλματά των ; Ἄλλὰ πρὸς κατόρθωσιν τούτου ἀπαιτεῖται ἡ σπουδὴ τῆς ἱστορίας, καὶ ἡ σύγκρισις αὐτῆς μετὰ τὰ γινόμενα.

ΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΙΣΘΙΑ.

Ἄδύνατον εἶναι ποτε λαὸς νὰ συναθίσῃ
Προθύμως καὶ ἐπιμελῶς τὸ μέλλον νὰ φροντίσῃ,
Ἄνίσως ἢν' ἀδέξιος τοῦ ὄτι αἱ σπουδαίαι του,
Οἱ κόποι του οἱ τίμοι καὶ αἱ προσπάθειαι του,
Θὰ λάβουν ἔκβασιν καλὴν κ' ὠφέλιαν τελείαν,
Καὶ νὰ προσμένῃ μάλιστα καλὴν ἀντιμισθίαν
Καὶ ὄτι ὅσ' ἀπέκτησεν καὶ ὅσα ἀποκτήσῃ,
Δικαίαι νομοθέτησις θέλει τὰ ἀσφαλίσῃ.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ.

Ὡς τὰ φυτὰ τὸν στόμαχον πρόσεχε νὰ ποτίσῃ,
Ἄλλὰ ποτὲ μὲ πλησμονὴν νὰ μὴ καταποντίσῃ.
Τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὕγιαν συντηρεῖ μὲν ἡ τροφή,
Κατατρέπει δὲ καὶ κόπτει αἰωνίως ἡ τρυφή.
Δὲν τρέφουσι τὸν ἄνθρωπον ὅσα ἀποθηκεύει,
Ἄλλ' ὅσα εὐκολώτερα ὁ στόμαχος χωνεύει.
Ὅσοι τοῦ Βάκχου τὸν χολὸν πίνουσι μ' ἀμετρίαν,
Ὅσοι θὰ ὑποφέρωσι χολῶν τὴν τιμωρίαν
Κεράγραν καὶ παράλοισιν καὶ τὴν ἀποπληξίαν,
Εἰς δὲ τὴν εὐκοινοίαν φέρουσι δυστυχίαν.
Ἐχων τοὺς πόδας σὲ ζεστός, τὴν κεφαλὴν δὲ κρύαν,
Καὶ τὴν κοιλίαν ἐλαφρὰν, ἴατροῦ δὲν ἔχεις χρείαν.

Καλὸν νὰ μάθῃ, χωρὶς νὰ πάθῃ,
Πλὴν ἀφοῦ πάθῃ καθείς, ἄς μάθῃ
Νὰ μὴ γλιστρήσῃ πάλιν εἰς λάθῃ.

Αἱ ἀπορίαι γίνονται διὰ τῆς ἀεργίας
Αἱ κακοεργίαι δ' ἔπειτα διὰ τῆς ἀπορίας.

Ἕγμος διὰ μικρὰ παιδιά.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ὡς φῶς ἔκαμε μικρὸν,
Ἵνα φέγγῃ ἀσφαλῶς
Εἰς ἀτάραχον ὁδόν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ἄνθος ἔκαμε μικρὸν,
Ν' ἀναπέμψῃ ἀφειδῶς
Εὐωδίασμα τερπνόν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ἄσμα ἔκαμε μικρὸν,
Εἰς τοὺς πάσχοντας οἰκτρῶς
Δῶρον λίαν ποθητόν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ῥάβδον ἔκαμε μικρὰν,
Νὰ βαδίξω' εὐσεβῶς
Μὲ καρδίαν καθαρὰν.

Τὴν ζωὴν μου ὁ Θεὸς
Ἕγμον ἔκαμε μικρὸν,
Νὰ ὑμῶν διηγεῖσθε
Καὶ νὰ προσκυνῶ αὐτόν.

ΣΚΟΠΟΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ.

Ἄν ἕκαστον ἄτομον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔπαυε τοῦ ἔχειν ἰδιόζοντα φωνῆς τόνον, καὶ ἂν τὸ χειρόγραφον ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο ὁμοειδές, πολλὴ ἀπάτη καὶ σύγχυσις ἦθελον προέλθει, ἐκ τούτου εἰς τὰς οἰκιακὰς, πολιτικὰς, καὶ ἐμπορικὰς σχέσεις τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ὁ πάνσοφος καὶ ἀγαθοποιὸς Πλάστης ἐμπόδισεν διὰ τὰ δεινὰ καὶ τὰς δυσκολίας ταύτας, ποικιλίαν ἐντυπώσας ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐφ' ὄλων τῶν ἔργων του. Ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου διακρίνεται πᾶς ἀνθρώπος εἰς τὸ φῶς ἐκ δὲ τῶν τόνων τῆς φωνῆς ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ σκότος, ἢ ὅπότεν ἀδιαχώριστον ἔμφραγμα χωρίζει αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὁμοίων του τὸ δὲ χειρόγραφον μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ καὶ ἀτομικότητα, ὅπότεν ἡπειροὶ καὶ ὠκεανοὶ μεσολαβῶσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν συγγενῶν του, ὡς καὶ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ εἰς μελλούσας γενεὰς μετὰ παρέλευσιν πολλῶν αἰώνων.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ἰπὸ τίνος ἐξελέχθη ὁ δευτερός βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;
- 2) Τί παρεκίνησε τὸν Δαβὶδ ν' ἀφήσῃ τὴν ποιμενικὴν ζωὴν του καὶ νὰ καταταχθῇ ὡς στρατιώτης;
- 3) Διὰ τοίους λόγους οἱ Ἰσραηλιταὶ ἐζήτησαν νὰ κυβερνηθῶσιν ὑπὸ βασιλέως;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Συνδρομαὶ γίνονται καὶ σώματα τῶν παρελθόντων ἐτῶν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, καὶ τοῦ Ἀστέροσ τῆς Ἀνατολῆς ἐβρίσκονται ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἐν ὁδῷ Ἐρμού ἀντικρὸ τοῦ χρυσοχοείου τοῦ κ. Στεφάνου.

—Μὲ τὸ ἐπόμενον φέλλον, τελειώνει τὸ ἔτος παρακαλοῦνται οἱ ἀναπαοικριταὶ καὶ συνδρομηταὶ μᾶς νὰ μᾶς σταλείωσιν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου τὰ δνόματα τῶν νέων συνδρομητῶν.